

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 2. V Ljubljani, dne 1. februarja 1918. XXVI. teč.

Vneslav: O svečnici.

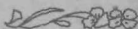
Mi smo danes zgodaj vstali,
zgodaj vstali, luč prižgali,
luč prižgali, pesmi peli,
pesmi peli preveseli.
Preveseli vsi smo bili,
pa smo urno pokleknili,
pokleknili čedno v krogu,
slavospev zapeli Bogu.

Kdo je svetla lučka, kdo je?

Jezus v jasliah, želje moje.

Kdo prižgal je lučko - Krista?

Vžgala jo je deva čista,
deva čista, mati prava,
naša zvezda, naša slava,
naša slava vsepovsodi —
čast, Marija, tebi bodi!

J. E. Bogomil:

Zlata leta.

Poglejte ga Francka, kako sladko spava! Solnce mu sveti skozi okno, ptiček mu drobi jutranjo pesem skoro na ušesa. Mimo hiše ropotajo in drdrajo vozovi neutrudnih voznikov, Francek pa spi, kakor bi bil ubit, in sanja. Prav nič še ne ve, kaj so križi in težave na svetu.

Ko se Francek prebudi, pa opravi svojo jutranjo molitev. Zajtrk ga že čaka. Potem pa na delo! O kaj pa! K svojim igračam gre. Le pogledjte, koliko jih ima! Pa na vrt gre, pa k sosedovemu Tinčku gre, pa z očetom gre, kadar se kam peljejo: to so njegova vsakdanja, res ne pretežavna opravila. Dobri starši poskrbe zanj, da ni lačen; mama mu prestiljajo in rahljavajo že itak mehko posteljico.

Večer se potem približa. Z mamom opravi Francek večerno molitev, pa gre k sladkemu počitku. Oh, kako mirno spanje ima! Skrbi nima nobene. Vest ima čisto, greha še pozna ne. O, Francek, če bi ti vedel, kako dobro se ti godi!

Ali zmerom ne bo tako.

Iz Francka bo zrastel Francelj. Igrače bo pustil drugim, sam bo pa vzel v roko abecednik pa berilo, računico, zvezek, pero in se bo učil brati, računati, pisati in drugih potrebnih reči. Prav skrbno in vestno se bo pripravljajl za krščanski nauk, s svetim veseljem bo prebiral zgodbe svetega pisma.

Francelj bo priden učenec. Takrat bo pa že malo vedel, kaj so skrbi. Koliko vprašanj mu bodo stavili vsako jutro dobra mamica.

»Ali si se naučil za gospoda kateheta?«

»Ali si spisal nalogo? — Pokaži!«

»Ali znaš dobro in gladko brati?«

Na poti v šolo se bo znabiti spomnil, da je pozabil prositi za denar. Za zvezke potrebuje, pa za svinčnik, pa za pero. Vrnil se bo, pa bo dobil denar, potem bo pa kar tekkel v šolo. Z njim bo pa šla skrb:

Kaj bo, če zamudim šolo? Zaprt bom. In zopet bo nova skrb; Kaj bodo pa doma rekli, če bom zaprt?

Zlata leta.

Učil se bo Francelj za prvo sveto spoved, za prvo sveto obhajilo. Zopet bodo nove skrbi: Oh, da bi dobro odgovarjal, da bi bil dobri Jezus z menoj zadovoljen!

A spal bo Francelj še vedno sladko, če bo le imel mirno vest. Angel Gospodov bo hodil za njim in bo pisal njegove skrbi in njegove trude v knjigo življenja.

Francelj bo rasel. Šolska leta bodo minula, in doma mu bodo rekli France. Postaven fant bo, cel korenjak, čvrsta opora svojemu očetu. Zjutraj bo zgodaj vstajal, čez dan neumorno delal, zvečer pa hodil pozno k počitku. Šest dni bo delal, sedmi dan se bo pa lepo oblekel in šel k sveti maši in popoldne h krščanskemu nauku. Potem bo šel pa ali v domače društvo ali pa naravnost domov. Doma ga bo že pozdravljala knjiga ali ljub časopis. Pridno bo bral, in kar bo bral, bo znal tudi o pravem času porabiti.

Starši bodo s Francetom zadovoljni, če mu tudi ne bodo vselej tega pokazali. »Oh, da si vendar tak,« ga bodo včasih prav nalahko posvarili; proti sosеду bodo pa rekli: »Dober fant je naš France.«

Prišla bodo potem nevarna leta. Pustiti bo moral France očetov dom in iti drugam. Obleči bo moral vojaško suknjo, svojo kmetsko obleko pa za nekaj časa odložiti. To bodo takrat dnevi skrbi in žalosti za dobrega očeta in za blago mater.

»Kakšen bo prišel naš France od vojakov nazaj?«

Skrbelo bo to tudi Franceta. In prav je, če ga bo skrbelo. Skrb, ki ga bo spremljala, ga bo tudi varovala vsega hudega in najhujšega. Ostal bo France dober, veren, neomadeževan fant.

Očeta bodo potrla stara leta, in mati bodo hodili sklonjeni pod težo obilih dni. France bo takrat gospodar. To bo imel dela in truda in skrbi! O, to bodo vse drugačni dnevi, kakor so bili oni dnevi zorne mladosti! Spanje mu bo velikokrat prešlo. Skrbi mu ga bodo pregnale.

Kakor se je pa navadil od blage mame, tako bo tudi ondaj začenjal dan z Bogom in z Bogom ga bo tudi dokončaval. In Bog bo blagoslavljal delo njegovih rok. Grde kletvine in drugih nerodnosti, ki preganjajo božji blagoslov, ne bo trpel v svoji hiši. Smrd-

ljivo žganje, ki je vir tolikih grdih grehov, ne bo imelo prostora v njegovem domu.

France bo nekoč izvrsten gospodar. Delal bo od zore do mraka, s trdno zavestjo, da si z delom svojih rok služi tudi nebesa.

L. Koželj: **Iz življenja živali.**

I.

Tolpa mestnih porednežev je postopala ob reki, ki je tekla skozi mesto. Na prisojnem bregu je ležal bolan pes. Mladi zlikovci so ugledali bolno žival, in ni se jim smilila.

»Ha!« vzklikne najstarejši izmed njih. »Vrzimo mrcino v vodo, da ne bo lenarila na solncu.«

Takoj zgrabita dva ubogo žival, ki se ni branila. Med vriščem in krohotom hudobnih dečkov štrbunkne pes v vodo.

Žival je bila slaba in ni mogla plavati. »Poginil bo v valovih«, se zveselijo zlobneži.

Voda je pa nesla psa mimo ribiške kočice, koder je ždel močni ribičev Sultan. Ko ugleda potapljavčega se tovariša, skoči brž v vodo in ga privleče na breg.

To je ugajalo brezsrčnim dečkom. Iznova pograbijo bolnega psa, pa brž z njim spet v vodo.

In še enkrat skoči Sultan po tovariša. Ko ga pa iztežka privleče na breg, se zakadi renčaje v zlobneže in jih zapodi daleč od brega.

II.

Pri posestniku Ožbi so dobili tri mlade mačice. Stari Ožbe, znan skopuh, ni bil vesel čednih živalic. »Treh ne bom redil; preveč požre ta živad; le eno obdržim pri domu,« je rekel.

Nekega popoldne zanese dve mačici k narastlemu potoku in ju vrže v deročo vodo. Slabejša mačica se ni mogla upirati močnim valovom in je kmalu izginila pod vodo. Druga, močnejša, je pa otepavala na vso moč, da bi se zdržala na vodi. Revica je žalostno mijavkala, kakor da prosi pomoči.

To mijavkanje je pa privabilo psico, ki je imela v bližini mladiče. Mačica se je borila z zadnjimi močmi, da bi je ne požrli valovi.

Brž skoči psica v vodo in prinese mačico na breg. Potem jo pa spravi vso mokro v svoj hlev in jo položi med svoje mladiče. Gojila jo je tako skrbno kakor svoje mlade, in mačica je čvrsta zrastle med psički.

III.

Pes je zvesta in poslušna žival. To je že premnogokrat pokazal, zlasti tudi v tej vojski. Pes spremlja svojega gospodarja tudi v strelski jarek; ne zmeni se za pokanje pušk, ne za grmenje topov. Tudi ne za žvižg krogel in kamenja.

Častnik, ki se je vrnil iz boja na oddih, je pripovedoval to-le: Vzel sem psa s seboj na bojišče. Zvesto me je spremljal povsod in šel z menoj v strelski jarek, pa mi stal v najhujših bojih ob strani.

Po težkih bojih so poslali stotnijo za en čas navzad, da se odpočije in okreпча. Trije tovariši — častniki smo si priredili bivališče v napol razstreljeni koči.

V izbo brez oken in vrat smo nanosili slame za ležišče, v peči pa smo kurili in si kuhali. Ko smo si vse lepo uredili, smo polegli in trdno zaspali.

V tesni izbi poleg nas je bil pa priklenjen pes. Ponoči se je užgala iz neznanih vzrokov koča. Plamen je prasketal v podstrešju, in že je bila slamnata streha vsa v plamenu.

Pes je opazil pretečo nevarnost, pa je cvilil in se zaganjal proti nam spečim. Toda trudni se nismo zgenili. Nevarnost je postajala večja in večja. Z vso silo se je pes strgal z verige in planil k meni,

glasno cvileč. Predramil sem se in videl, da je ves strop že v plamenu. Brž zbudim tovariša, in vsi trije zbežimo preplašeni v pòlsnu iz hiše. Komaj prihitimo pod mило nebo, se že udre strop.

Zvesti pes nam je rešil življenje.

IV.

Sosedov Tinko je našel na vrtu pod jablano še negodnega liščka. Padel je revček iz gnezdeca. Po-bral ga je skrbno in zanesel v ptičnico, kjer je gojil že kanarčka in starega liščka. Ūboga mlada stvarca je bila lačna in ko je zagledala liščka, svojega so-rodnika, je brž mило začivkala. A stari lišček se ni zmenil zanjo.

Kanarček je pa urno skočil k posodici za hrano, pa jo nabral v kljun in nesel mladiču.

Toda ta se je neznanca zbal in se je še tesneje stisnil v kot.

Ali glad je mučil revčka le huje, in še bolj tožno je prosil. Stari lišček se pa še vedno ni zmenil zanj.

Kanarčku je bilo slednjič hudo. Zagnal se je v starega liščka, pa ga kljuval tako dolgo, da se je ta vendar le zdramil in začel pitati mladega revčka.

Mali lišček je postajal od dne do dne močnejši in se je naposled hranil sam v veliko veselje dečkovo, ki je zelo ljubil ptičke.

V.

V pozni pomladi je nastalo hudo deževje. Na-livi so prisilili živalce, da so si iskale zavetja. Polž-slinar je prilezel do ulnjaka, da bi tu prevedril. Zlezal je v panj, da bi bil še bolj na varnem. Iztežka se je prerinil skozi odprtino in je vdrl v čisto in snažno stanovanje pridnih čebelic.

Čebelice so bile zbrane doma, ker za pašo ni bilo ugodno vreme. Ko ugledajo pri vhodu slinarja, zbeže vse prestrašene pred njim. Brž se posvetujejo, kaj jim je storiti.

Polž se pa ni menil zanje in je lezel do srede. Za seboj je pa puščal grdo slinasto sled. Zvedavo je gledal okoli sebe.

Čebelice so se bile v tem že posvetovale in so se pripravile na boj. Cel roj delavk je čakal le na povelje. Ko so pa uzrle umazano polževo sled, so bile še bolj ogorčene, da jim je tako pogrdil njihovo stanovanje.

Tedaj završi po vsem panju. Trop čebelic ob-
suje polža od vseh strani. Neusmiljeno ga pikajo. Polž se zvija bolečin in otepa, a se ne more ubraniti. Premnogi piki ga umore.

Čebelice so se zveselile, ko so premagale veli-
kana. Sama kraljica je prišla pogledat mrtvega polža in je pohvalila hrabre bojevnice.

Ali nastala je nova skrb, kako odstraniti veli-
kega polža. Pretežak je bil, a čebelice prešibke, da bi ga izrinile iz panja. Zato so ga kar zavoščile, da je počival kakor v grobnici.

Jeseni je pa našel čebelar zavoščenega polža in ga je vržel iz panja.

Sokolov:

Pomladi naproti!

Dajte konjička mi vranca,
dajte mi štirikolesni
zlati voziček, da brž bom
peljal nasproti se vesni!

Dajte mi kitico cvetja,
vrancu pripel ga bom v grivo,
potlej - juhejsa! - kot blisk bom
zdrčal čez trato in njivo!

Ondi, tam v daljni poljani
bom se z vozičkom ustavil:
tamkaj bo vesna prisedla,
tamkaj bom pomlad objavil.

J. E. Bogomil:

Ta sitnež!

Tistega leta, ko je zagledal Kolarjev Jakec svojo peto pomlad, in ko je njegova sestra Milka obhajala že tretjič svoj god, tisto leto so imeli na Kolarjevem hrastu škorci svoje gnezdo. Mladi škorčki so pridno rastle, pa so postajali poredni kakor hudobni otroci: začeli so se med seboj kav sati in pretepati, in nekega dne, ko so bili le preveč živahni, jim je pa eden bratcev padel iz gnezda.

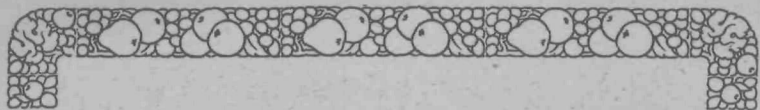
Kolarjev oče so dobili tička na tleh. Prinesli so ga domov. Tu se je mladi škorček hitro udomačil. Najrajši je imel Jakca in Milko. Ti trije so preživeli med seboj mnogo veselih uric. Včasih so nagnali že tak direndaj, da so segli mama po šibi in zapodili oba otroka vun na vrt, škorec je pa moral v kot, jezo kuhat.

Pozimi, kmalu po tistih dneh, ko deli Nikolaj svoje darove, se je pa pričela ta prijateljska vez malo bolj trgati. Nikolaj je obiskal tudi Kolarjevo hišo in pustil ondi mnogo igrač za otroke. Jakec je tedaj navezal svoje srce na konja in na možice, Milka je pa z vso vnemo kuhala za svojo punčko. Škorec je pa poizkušal svojo srečo zdaj pri Jakcu, zdaj pri Milki, pa ni šlo nikoder več tako kot nekdanj. Prve dni sta ga otroka še nekako lepo odganjala; a škorec si ni dal dopovedati, da je prijateljstvo že skoro pri kraju.

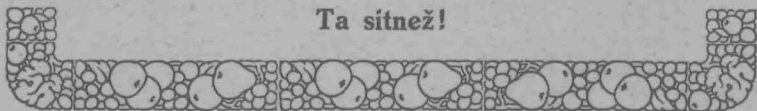
Še več! Prijateljstvo je šlo že h koncu, sovraštvo je pa začelo poganjati korenine.

Škorec ni mogel pozabiti prejšnjih veselih dni. Kakor da je vedel, kje je vzrok neprijaznosti! Kolikokrat se je tako-le, ko je bil sam v hiši, spravil nad igrače. Konja je vrgel po tleh, možička je tresel toliko časa za kapo, da mu jo je odtrgal, na ognjišču je pa vse razmetal; včasih je kakšna skodelica kar za več dni izgubila. In punčko — pomislite, punčko! — je prijel za kito in jo toliko časa vlačil po hiši, da ji je potrgal vse lase. Ta grdi škorec, ta!

Če sta bila pa Jakec in Milka v hiši, pa tudi škorčeva nagajivost ni počivala. Sedaj se je spravil

Ta sitnež!

nad Jakca in vlekkel njegovega konja za noge nazaj. Pa je šel takoj zopet nad Milko in se hotel pri njej naučiti kuharske umetnosti. Kazal ji je, kako izvrstno zna predstavljati s svojim kljunom kuhinjsko posodo. Ali Milka ni potrebovala nobenega pomagača. Saj je znala vse sama, in če je kuhala eni sami punčki, tudi ni imela preveč dela.

»Na, na!« je ponujala včasih škorcju kos kruha, včasih pa kos sladkorja, da bi ga premotila. Ali škorec ni bil tako neumen. Z veseljem je sicer vzel vsako darilo, vsak dar lepo spravil za poznejše čase, pa je prišel nazaj, nadaljevat svojo sitnost.

»Ta sitnež, ta!« se je hudovala nad škorcem Milka. »Je že zopef tukaj! Na, še tole!«

Pa je zopet dobil škorec nov dar, a ga ni zadovolil. Komaj ga je spravil, je že prihitel nazaj na svoje delo.

Kdo bi ne bil hud, če vidi, kako mu grdo nagaja njegov nekdanji prijatelj?

»Oh, ta grdi škorec; prav nič več ga nimam rada,« je rekla Milka.

»Jaz tudi nič. Samo nagaja!« je tožil Jakec.

»Čakaj, jaz ga bom šla pa mami zatožit.« In je res šla.

Mama so poslušali nekaj časa, kako Milka toži hudobnega tiča.

»Mama, škorec mi je pa skledico vzel.«

»Mojeja konja je pa vsega okljuval s tistim dolgim kljunom!« se srdi Jakec.

»Mama, kar proč ga zapodimo, škorca!«

»Pa res, ker samo nagaja, mama!«

»Jaz mu grem kar okno odpret, pa naj gre, kamor hoče«, dé Milka.

»Počakaj!« ukažejo mati.

Sedaj se je pa pričela sodba. Mati resnobno rekó:

»Ali vesta, kako pa vidva včasih meni nagajata. Pa še nič ubogati nočeta. Dekli sta tudi včeraj tako nagajala, da je jokala pred menoj. Odslej vaju bom pa

kar k škorcju zaprla, pa se bosta tam učila, kako je hudo, če kdo drugemu nagaja.«

Oh, k škorcju v šolo bosta šla Kolarjev Jakec in Milka, Jakec, Milka, ali res? O, le brez škorcja rajši ubogajta, bo za vaju veliko boljše. Saj imata pamet, škorec je pa nima.

Klemenčič:

O, ta vivček!

Ni ju bilo večjih prijateljev, kakor sta bila Korenov ded in njih vnuk Jožek. Jožek brez deda ni mogel živeti. Ko se je zjutraj izkobacal iz postelje, je šel najprej v izbo, kjer so pozimi in ob slabem vremenu sedeli ded pri peči. Če jih ni dobil tam, je bilo pa prvo njegovo vprašanje: »Mama, kje so pa oče?«

Dolgo pa ni izpraševal po njih. Če jih ni našel v sobi, je stekel pa na vrt. Tam pred čebelnjakom so ded najrajši posedali in kadili svoj vivček. Korenov ded so bili vnet čebelar. Skoro ni treba posebe poudariti, da so bili tudi strasten tobakar. Res jih je malokdaj kdo videl brez vivčka v ustih.

Jožek je visoko cenil vse dedove navade. Tudi kajenje je občudoval. Seveda je on mislil v svoji otroški pameti, da je tobak ena prvih sladkosti na svetu, slajši celo kot med.

Dasi so bili ded čebelar, jih vendar nikoli ni kdo videl, da bi lizali med; pipo so imeli pa vedno v ustih. Jožek si je mislil: »Med je tako sladak, a oče ga ne marajo. Tobak imajo pa tako zelo radi; gotovo mora biti tobak boljši in slajši.« Sam bi bil torej silno rad okusil sladkost tobaka. Tako rad bi se bil postavil, tako moški bi se zdel samemusebi, če bi enkrat kadil.

Skrbno je pazil, kako bi dobil v roke dedov vivček. To je bila pa težka reč. Ded so imeli samo

enega. Tiščali so ga pa skoro ves dan v svojih brez-zobnih čeljustih. V onih redkih časih, ko ga niso rabili, so ga pa skrbno spravili v žep. Jožek je želel iz celega srca, da bi ded kje vivček izgubili, on pa, da bi ga našel. Dolgo negovana želja se mu je vendarle enkrat izpolnila. Zgodilo se je pa to takole:

Ded so bili namenjeni na žegnanje v sosednjo vas. Tam je bila omožena njih hči, Jožkova teta. Preden so se pa odpravili na pot, so pogledali še k čebelnjaku. Imeli so seveda vivček v ustih. Spomnili so se, da je treba še v čebelnjaku nekaj urediti. Ker je pa tobak ravno dogorel, so položili vivček na klop poleg mehurja s tobakom. Ko so bili zaposleni pri čebelah, pa pridejo Jožkov oče, klicat deda.

»Le hitro se obrnite, oče, če ne bodeva zamudila sveto mašo!«

Ded planejo iz čebelnjaka, oče jim ponudijo dolgo cigaro.

Hitro zapalita vsak svojo in odideta.

Jožek je pa z veseljem opazil, da so pustili ded tobak na klopici. »Danes se bo pa vendar izpolnila moja želja! Le, da bi jih ne bilo brž nazaj iskat!« je mislil Jožek poln radosti.

Ko je bil prepričan, da sta ded in oče že dosti daleč, vzame vivček in natlači vanj tobaka. Manjkalo mu je še užigalic. Tudi do teh je prišla zvita butica. Dobro je vedel, kje imajo mama spravljene. Hitro gre v kuhinjo, pa začne mami prav sladko govoriti, kako zelo jih ima rad. Med pripovedovanjem se je pa vedno vrtel okrog posodice, kjer so bile užigalice. Mama so morali iti iz huhinje v shrambo. Jožek je pa porabil priliko, vzal nekaj užigalic in z zelenim plenom hitro izginil.

(Nadaljevanje.)

Jezusčkova šola.

2. Še o eni vrtnici.

Francika priteče izza vogla hiše in zagleda Janezka. Brž mu zakliče: »Janezek, počakaj, pojdeva skupaj v Marijin vrtec. Ali si kaj pridno gojil rdečo vrtnico v svojem srcu? Veš, mene je malo sram, stopiti v Marijin vrtec, ker sem se v cerkvi še tako ozirala naokrog in sem pozabila, da je Jezusček res v tabernakeljnu.«

»Veš, Francika,« pravi Janezek, »jaz se pa nič ne bojim; zato ne, ker je Marija tako dobra. Če ne bo drugače, se bom pa skrtil pod njen plašč.«

Medtem sta že stopila v Marijin vrtec. Zadnja sta bila. Vsi drugi so bili že ondi. Prijazno jim je stopila nebeška Mati nasproti, jih božala in povpraševala, če so se kaj potrudili, da bi Jezusčka prav iz vsega srca ljubili? Marsikatera glavica se je povešila. Vest je očitala temu in onemu malomarnost in raznovrstne male pregreške. Marija pa je vzela škropilnico pa je zalila že vsajene vrtnice otročičev. In — o čudo! Vsi so občutili tedaj silno žalost, ker niso bolj ljubili Jezusčka. Vrtnice v njih srcih pa so se lepšale in krepile. In tedaj jih je Marija zopet popeljala k Jezusčku sredi lilij.

Vzradostil se je Jezusček nad temi malimi in pričel jim je govoriti: »To je lepo, da ste se zopet vsi zbrali pri meni. Saj vas imam tako rad! Zelo sem bil ta mesec vesel, ker sem videl, da so se nekateri izmed vas res trudili in da so res prav skrbno gojili rdečo vrtnico, to je ljubezen do mene. Le trudite se, otročiči, še naprej, da me boste vednobolj ljubili; jaz vam bom to ljubezen nekoč bogato poplačal.

Kajne, zadnjič ste videli, da ima vrtnica palico,

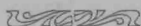
h kateri je privezana. Ta palica so moje zapovedi. Videli ste, kakšno palico ima rdeča vrtnica. Danes pa si oglejmo njeno sestro: bledordečo vrtnico. Tudi ta ima poleg sebe palčico. Na njej pa je zapisano: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.«

Če ljubite, otroci, mene res iz vsega srca in če se trudite, da bi mene posnemali, boste kmalu opazili, kako zelo sem jaz ljubil svojega bližnjega.

Kdo pa je naš bližnji? Vsak človek! Kolikor ljudi vidite, kolikor jih poznate, prav vsak je vaš bližnji: vsakega morate torej zaradi mene radi imeti. Kajti jaz sem zaradi vseh ljudi prišel na svet, za vse sem se trudil, vse sem učil in vse sem odrešil s svojo smrtjo na križu. S tem sem vam dal zgled, kako morate tudi vi res iz vsega srca ljubiti svojega bližnjega. Za zgled te ljubezni pa vam bodi bledordeča vrtnica. Ta vrtnica je vsakemu v veselje. Kdor pride k njej, vsakega vzradosti s svojim lepim cvetom. Tako morate tudi vi vsakega, kdor se vam približa, razveseliti s svojim lepim vedenjem. Pa ta vrtnica nas še prav posebno razveseljuje s svojim prijetnim vonjem. Tudi vi se potrudite, otroci, da boste z vonjem svoje ljubeznivosti vsakemu ugajali. Bledordeča vrtnica ima glavico priklonjeno k tлом. Pravtako tudi vi ne smete biti ošabni, marveč krotko se upognite volji svojega bližnjega. In če vam bo kdaj težko, se premagati, pa se spomnite, da je oni, ki ga hočete znabiti žaliti, meni ravnotako ljub kakor vi, in da sem tudi njega odkupil za ceno svoje krvi. Spomnite se, otroci, da moje presveto Srce gori zanj pravtako kakor za vas, in lažje se boste premagali.«

Zopet je pristopila Marija in je vsadila vsakemu otroku poleg rdeče še bledordečo vrtnico v srce, hkrati pa jim je tiho rekla:

»Slušaj, slušaj, dete malo, kaj ti Jezus govori:
Kar ti samo imaš rado, glej, da drugim se zgodi;
slušaj, slušaj, dete malo, kaj ti Jezus govori:
Česar samo nimaš rado, naj se drugim ne zgodi.«

Uganke.

Kaj je narejeno iz samih U?

Kanal.

Črno je, po zraku leti, pa dve nogi ima. Kaj je to?

Vrana.

Črno je, po zraku leti, pa štiri noge ima. Kaj je to?

Dve vrani.

Črno je, po zraku leti, pa šest nog ima. Kaj je to?

Rogač (hrošč).

Klobuk ima, glave pa ne. Kaj je to?

Goba.

Samo eno uho ima, pa še na to nič ne slíši. Kaj je to?

Sivanka.

Rešitev rebusa v št. 1.

Bled ima krasno okolico.

Rešitev uganke v št. 1.

k o s t
 o s t
 s t
 s t o
 s t o k

(Imena rešilcev se priobčijo v 3. številki.)

Listnica uredništva.

Spisi naj se pošiljajo uredništvu »Angelčka« (p. Radomlje) pravočasno: vsaj do 10. vsakega meseca. Pozneje došli se odložé. — Na uredništvo naj se naročnina (denar) ne pošilja, ampak na **upravništvo** v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravníški dom«. Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. Za upravništvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.